

Sygn. akt II CSK 363/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Starosty Powiatu Pabianickiego  
przeciwko W. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 22 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 4 lutego 2015 r., sygn. akt I ACa 965/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę  
3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Określone w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez powoda skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Sformułowane na s. 4 in fine, w postaci dwóch pytań uzasadnionych na s. 5-12, zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono w istocie do próby uzyskania od Sądu Najwyższego wykładni przesłanek stosowania art. 409 i art. 410 § 1 k.c. i to w konkretnych okolicznościach stanu faktycznego tej sprawy. Nawet ewentualna potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawnych nie jest jednak tożsama z wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego, bo są to dwie odrębne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, określone w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Ponieważ skarżący twierdzi, że jego skarga jest oczywiście uzasadniona powinien przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość ich skargi się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna powoda nie przedstawia na s. 12-13 w pkt 3 tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających prowadzić do oceny o „oczywistej zasadności skargi opartej na takich zarzutach - wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżący nie przekonał zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. 2013 r., poz. 461 ze zm.).